

Arrest

nr. 51 189 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat L. BIJNENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2009 dient verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 10.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (met name, zijn familie in België, de schending van art.8 EVRM en geen band meer in het land van herkomst) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene zijn familie in België, de schending van art.8 EVRM en het feit dat hij geen band meer heeft in het land van herkomst zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als er (onrechtstreeks) naar verwijst in de gegrondheid. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen bij de gegrondheid zouden behoren, geldt het volgende:

Betrokkene stelt dat hij familie heeft in België en dat zijn privé-en gezinsleven ernstig zou verstoord worden door een gedwongen uitwijzing. Allereerst toont hij onvoldoende aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Zo legt hij geen bewijzen voor die de afstamming of verwantschap met zijn vermeende familieleden kunnen bevestigen. Dat zijn privé-en gezinsleven ernstig verstoord zou worden, kan bijgevolg niet aanvaard worden als grond voor regularisatie.

Verder wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient bijgevolg alles in het werk te stellen om aan deze wettelijke verplichting te voldoen.

Het lijkt voorts onwaarschijnlijk dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn zich te reïntegreren in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene wilt zich beroepen punt 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Hij haalt wel aan reeds een regularisatieaanvraag te hebben ingediend tijdens de Actie Kerkbescherming Mensen zonder Papieren in de Sint-Antoniuskerk van 12.04.2006 tot 15.09.2006 doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. De verklaring van Marcel de Meyer d.d. 23.09.2009 toont immers enkel aan dat betrokkene aan deze actie heeft deelgenomen en aanwezig was op de vergadering voor mensen zonder papieren en hun ondersteuners. Dit kan bijgevolg niet weerhouden worden als geloofwaardige poging om een wettig verblijf in België te bekomen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel wel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven, ten volle geïntegreerd is in België, het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft, Nederlands leerde, werkbereid is, een vrienden kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. “

Op 13 september 2010 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Met betrekking tot de vraag van verzoeker om het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand te genieten voor het voeren van de procedure wijst de Raad erop dat wat betreft de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om dezelfde reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“A. Het eerste middel

a. Het middel

Het middel is gebaseerd op de schending van de materiële motiveringsplicht, zijnde een beginsel van behoorlijk bestuur.

Doordat verwerende partij bij bestreden beslissing het regularisatieverzoek ongegrond verklaart om reden dat verzoeker voor 18 maart 2008 geen wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Terwijl zulks onwaar is aangezien verzoeker in het verzoekschrift duidelijk stelt dat hij immers reeds een regularisatieaanvraag heeft ingediend tijdens de Actie Kerkbescherming Mensen zonder Papieren in de Sint-Antoniuserk van 12.04.2006 tot 15.09.2006 en verzoeker alsdan wel degelijk de nodige pogingen ondernomen heeft en dit voor de datum zoals bepaald in de instructie dd. 19.07.2009.

b. Uiteenzetting

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de beslissingen moeten gesteund zijn op begrijpelijke motieven die in feite, in rechte en beleidsmatig correct zijn en die de beslissing kunnen schragen.

Verwerende partij motiveerde zijn beslissing stellende dat verzoeker voor 18 maart 2008 geen wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Deze motivering is echter feitelijk incorrect en kan aldus de bestreden beslissing geenszins schragen.

Verzoeker heeft immers wel degelijk een regularisatieaanvraag ingediend tijdens de Actie Kerkbescherming Mensen zonder Papieren in de Sint-Antoniuserk van 12.04.2006 tot 15.09.2006

Zulks wordt gestaafd door een verklaring van de heer M. D. M. (...), dewelke hetvolgende verklaart:

“Ondergetekende, M. D. M. (...), pastoor van de Parochies Sint-Antoniuserk en Sint-Macharius te 9000 Gent, wonende in de F. (...), verklaart hiermede dat de heer E. H. M. (...), van Marokkaanse nationaliteit en geboren op 26.12.1980, heeft deelgenomen aan de Actie Kerkbescherming Mensen zonder Papieren in de Sint-Antoniuserk, van 12 april 2006 tot 15 september 2006. Achteraf was hij eveneens af en toe present op de vergadering voor mensen zonder papieren en hun ondersteuners op dinsdag – of woensdagavond.

Al die tijd heeft M; (...) zich voorbeeldig gedragen: een vriendelijke en dienstvaardige man.”

Er kan alsdan niet langer betwist worden dat verzoeker wel degelijk pogingen heeft ondernomen teneinde een wettig verblijf in België te kunnen verkrijgen.

Verwerende partij maakte zodoende een fout tegen de feiten, zodat haar uiteindelijke beslissing op foute motieven gesteund werd.

De motivering schraagt dan ook geenszins de bestreden beslissing en dient nietig verklaard te worden.

Het eerste middel is derhalve gegrond.”

3.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat met zijn uiteenzetting verzoeker in feite vraagt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om haar beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Bovendien vervolgt verwerende partij dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunst is en geen recht en dat het verwerende partij toekomt om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen. Om te voldoen aan de criteria 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009 moest verzoeker volgens verwerende partij het bewijs voorleggen dat hij voldoet aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden namelijk een verblijf van tenminste 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de aanvraag, vóór 18 maart 2008 een wettig verblijf in België hebben gehad of geloofwaardige pogingen ondernomen hebben om in België een wettig verblijf te bekomen en lokale verankering in België. Uit het administratief dossier blijkt dat hij pas op 9 december 2009 voor het eerst een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds in de bestreden beslissing werd aangegeven vindt zijn betoog als zou hij reeds in 2006 een regularisatieaanvraag hebben ingediend geen steun in de stukken van het dossier. Verzoeker toont bijgevolg niet aan een wettig verblijf te hebben gehad in België vóór 18 maart 2008 of ernstige pogingen te hebben ondernomen om voor die datum een wettig verblijf in België te bekomen. Verzoeker die bijgevolg niet voldoet aan minstens één van de drie cumulatieve voorwaarden maakt dan ook niet duidelijk dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze werd genomen.

3.1.3. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoekster ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft

het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker voerde in zijn aanvraag de volgende elementen aan inzake de gegrondheid van zijn aanvraag:

- verzoeker verblijft reeds sedert 2003 in België;
- verzoeker zou een regularisatieaanvraag hebben ingediend tijdens de Actie Kerkbescherming Mensen zonder Papieren in de Sint-Antoniuskerk van 12 april 2006 tot 15 september 2006;
- er sprake van een duurzame lokale verankering in België;
- verzoeker is lokaal verankerd in België en verwijst naar talrijke verklaringen van vrienden, kennissen en familieleden, een loopbaanoverzicht, deelcertificaten Nederlandse taal en doorverwijskaart, attest van het huis van het Nederlands, attest van tandartsenpraktijk Kia en een aanbevelingsbrief van de pastoor van Gent;
- verzoeker heeft hier familie en een vriendenkring uitgebouwd;
- verzoeker poogt Nederlands te spreken en zich de Nederlandse taal eigen te maken;
- verzoeker tracht zich ten volle te integreren in deze maatschappij;
- verzoeker wenst te werkgesteld te worden;
- verzoeker heeft het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België;
- verzoeker kan niet meer re-integreren in zijn land van herkomst;
- verzoeker wijst erop dat er geen negatieve tegenindicaties zijn.

Uit de door verzoeker ingediende aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker zich wenst te beroepen op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Het criterium 2.8.A vereist onder meer bewijzen van een langdurig ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar, een wettelijk verblijf in België vóór 18 maart 2008 of vóór 18 maart 2008 geloofwaardige pogingen ondernomen hebben om een wettelijk verblijf te verkrijgen in België en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen. Verzoeker brengt zijn paspoort, zijn identiteitskaart, een loopbaanoverzicht, deelcertificaten Nederlandse taal en een doorverwijskaart, verklaringen van vrienden, kennissen en familieleden, een attest uitgaande van het Huis van het Nederlands, een attest van Tandartsenpraktijk Kia en aan aanbevelingsbrief van de pastoor van Gent bij.

De bestreden beslissing antwoordt dat verzoeker zich wil beroepen op punt 2.8.A maar dat hij noch een periode van wettig verblijf voor 18 maart 2008 heeft gehad noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om een wettig verblijf in België te bekomen. De bestreden beslissing vervolgt dat verzoeker dit niet aantoont noch dat er in het administratieve dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden zijn zodat verzoeker zich dan ook niet dienstig kan beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

In zijn verzoekschrift meent verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing feitelijk incorrect is omdat hij wel degelijk een regularisatieaanvraag heeft ingediend en dit tijdens de Actie Kerkbescherming Mensen zonder Papieren in de Sint-Antoniuskerk van 12 april 2006 tot 15 september 2006. Hij verwijst hiervoor de naar de verklaring van de heer M. D.M. pastoor van de parochies Sint-Antonius en Sint-Macharius te Gent.

De Raad stelt vast dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds eerder een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend, ook niet tijdens de Actie Kerkbescherming Mensen zonder Papieren in de Sint-Antoniuskerk van 12 april 2006 tot 15 september 2006 zoals verzoeker in zijn aanvraag en verzoekschrift voorhoudt. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een schrijven van heer M. D.M. pastoor van de parochies Sint-Antonius en Sint-Macharius te Gent waardoor er volgens verzoeker niet langer betwist kan worden dat verzoeker wel degelijk pogingen heeft ondernomen teneinde een wettig verblijf in België te kunnen verkrijgen. De Raad stelt vast dat verzoeker dit schrijven eveneens bij zijn aanvraag voegde maar dat verwerende partij in de bestreden beslissing oordeelde dat de verklaring van de heer M. D.M. enkel aantoont dat verzoeker aan deze actie heeft deelgenomen en dat hij aanwezig was op de vergadering voor mensen zonder papieren en hun ondersteuners. Dit steunt op de gegevens van het dossier want in deze verklaring wordt enkel vermeld: *“Ondergetekende, M. D. M. (...), pastoor van de parochies Sint-Antonius en Sint-Macharius te*

9000 Gent, wonende te (...), verklaart hiermede dat de heer E. H. M. (...), van Marokkaanse nationaliteit en geboren op 26.12.1980, heeft deelgenomen aan de Actie Kerkbescherming Mensen zonder papieren in de Sint-Antonius, van 12 april 2006 tot 15 september 2006. Achteraf was hij eveneens af en toe present op de vergadering voor mensen zonder papieren en hun ondersteuners op dinsdag- of woensdagavond. Al die tijd heeft M. (...) zich voorbeeldig gedragen: een vriendelijke en dienstvaardige man. Ik dank u van harte voor uw bereidwillige belangstelling en medewerking." Hierin wordt dus niet vermeld dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker met zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift, en dus ook met zijn verwijzing naar het schrijven van de heer M. D.M., pastoor in de Sint-Antoniusparochie, tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Gelet op het feit dat er in het administratief dossier geen spoor van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf terug te vinden is, gelet op het feit dat verzoeker bij zijn aanvraag hiervan ook geen enkel bewijs van bijbrengt en slechts verwijst naar een schrijven van de heer M. D.M., pastoor van de parochies Sint-Antonius en Sint-Macharius te Gent, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 omdat hij niet bewijst dat hij een wettelijk verblijf in België vóór 18 maart 2008 heeft gehad of vóór 18 maart 2008 geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om een wettelijk verblijf te verkrijgen in België.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift het motief van de bestreden beslissing inzake criterium 2.8.B niet betwist.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"B. Het tweede middel

a. Het middel

Het tweede middel is gebaseerd op de schending van de redelijkheidplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat verwerende partij stelt dat het feit dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven, ten volle geïntegreerd is in België, het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft, Nederlands leerde, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet weerhouden kan worden als een grond voor regularisatie.

Terwijl de inburgering in België toch een doorslaggevend element is in het toekennen van een wettig verblijf in België.

b. Uiteenzetting

De duurzame lokale verankering betreft de situatie van "de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd".

Dit is een feitenkwestie waarbij de gehele situatie van betrokkene op vlak van sociale banden, kennis van een landstaal en mogelijkheden om te werken wordt beoordeeld.

Niettegenstaande verzoeker verscheidene getuigenverklaringen, cursus Nederlandse lessen, attesten Nederlandse taal, aanbevelingsbrieven, loopbaanoverzicht en dergelijke bijbrengt, wordt de regularisatieaanvraag van verzoeker afgewezen.

Verzoeker snapt echt niet hoe verwerende partij tot die conclusie kon komen.

Elke redelijke en zorgvuldige overheid, had dan ook dienen te erkennen dat verzoeker wel degelijk afdoende bewijs bijbrengt van zijn lokale verankering in België.

Verzoeker is lokaal verankerd in België en verwijst verzoeker naar volgende documenten:

1. Talrijke verklaringen van vrienden en kennissen en familieleden

2. *Loopbaanoverzicht*
3. *Deelcertificaten Nederlandse taal en doorverwijskaart*
4. *Attest van het huis van de Nederlandse taal, waaruit blijkt dat verzoeker zich reeds op 16 maart 2006 heeft aangemeld*
5. *Attest uitgaande van tandartsenpraktijk Kia*
6. *Aanbevelingsbrief uitgaande van de pastoor van Gent, waaruit blijkt dat verzoeker heeft deelgenomen aan de Actie Kerkbescherming Mensen zonder Papieren in de Sint-Antoniuserkerk van 12 april 2006 tot 15 september 2006*

Zoals reeds in het feitenrelaas uiteengezet, blijkt dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft en hier een familie heeft en een vriendenkring heeft uitgebouwd.

Hierbij poogt verzoeker steeds Nederlands te spreken en zich de Nederlandse taal eigen te maken;

Verzoeker tracht er dan ook steeds naar zich ten volle te integreren in deze maatschappij.

Verzoeker heeft ook uitdrukkelijk zijn werkbereidheid in België vermeld.

Verzoeker is alsdan van oordeel dat hij intussen een bijzondere band met België heeft opgebouwd.

Zulks blijkt eveneens uit de vriendenkring dewelke hij heeft uitgebouwd en zijn familie in België.

Het staat derhalve niet ter discussie dat verzoeker aldus duurzaam lokaal verankerd in België, hij het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd en zijn privé- en gezinsleven ernstig zal worden verstoord door een gedwongen uitwijzing.

Verzoeker heeft vrienden en kennissen in België en heeft hier ook een toekomstperspectief;

Verwerende partij had de vordering van verzoeker dan ook niet kunnen afwijzen.

Verwerende partij heeft ten onrecht geen enkel rekening gehouden met deze duurzame lokale verankering niettegenstaande juist dit element een doorslaggevend element is tot het toekennen van een wettig verblijf in België.

Geen enkele redelijke en zorgvuldige overheid had dan ook een regularisatieaanvraag van verzoeker ongegrond verklaard.

Het tweede middel is derhalve gegrond."

3.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de elementen zoals de opgeworpen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) , de integratie en opgebouwde banden in België eveneens onderzocht werden maar niet weerhouden konden worden in verzoekers voordeel. Alle door verzoeker aangebrachte elementen werden in overweging genomen en in de bestreden beslissing werd op uitgebreide wijze uiteengezet om welke reden verzoekers aanvraag ongegrond wordt bevonden. De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op zorgvuldige en redelijke wijze tot stand is gekomen rekening houdend met alle elementen van het dossier.

3.2.3. Zoals hiervoor reeds uiteengezet werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande verwijst de Raad naar punt 3.1.3 van dit arrest en herhaalt dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, gelet op zijn duurzame lokale verankering, niet kon afwijzen aangezien dit volgens verzoeker een doorslaggevend element is in het toekennen van een wettig verblijf in België.

Zoals hiervoor reeds gesteld blijkt uit de door verzoeker ingediende aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat verzoeker zich wenst te beroepen op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Inzake duurzame lokale verankering wordt in de instructie aangegeven dat die in rekening wordt gebracht als er ook nog andere elementen aanwezig zijn. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij vóór 18 maart 2008 geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om een wettelijk verblijf te verkrijgen in België en dat verzoeker geen behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst bijbrengt wat vermeld wordt als andere elementen naast de duurzame lokale verankering. Vermits er verscheidene voorwaarden vermeld worden, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat enkel de elementen inzake lokale verankering (het feit dat verzoeker sinds 2003 in België zou verblijven, ten volle geïntegreerd is in

België, het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft, Nederlands leerde, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt) *in casu* niet aanvaard kunnen worden als een grond voor regularisatie omdat ondanks deze elementen aangaande de integratie van verzoeker, dit niets afdoet aan de ruimere voorwaarden die gesteld worden.

Er wordt opgemerkt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of getuigen van een niet correcte feitenvinding. De omstandigheid dat verzoeker een andere mening is toegestaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris en een andere mening heeft over de stukken die hij heeft neergelegd, brengt niet mee dat het oordeel van de gemachtigde hierover kennelijk onredelijk is. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde elementen en hierover heeft geoordeeld dat ze niet volstaan om in aanmerking te komen voor het toekennen van een machtiging tot verblijf. De Raad meent dat dit oordeel niet kennelijk onredelijk is. De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke en pertinente motieven.

Verzoeker voert tevens de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van het eerste middel en het voorgaande blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het voorgaande en het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker tenslotte in zijn tweede middel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en stelt dat door een gedwongen uitwijzing zijn privé- en gezinsleven ernstig zal worden verstoord merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele manier aantoont dat hij een privé- of gezinsleven op Belgisch grondgebied onderhoudt dat de door het verdragsartikel voorziene bescherming verdient. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift noch de repliekmemoire bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen verzoekers belangen en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering. Verzoeker beperkt zich tot een blote bewering dat zijn privé- en gezinsleven ernstig zal worden verstoord door een gedwongen uitwijzing, maar blijft in gebreke dit *in concreto* en *in specie* aan te tonen. Bovendien verstoort de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, het beweerde gezins- en privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet aangenomen worden.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET